24/06/2019

Τι γνώριζουμε για τους έξι Μάρτυρες των Μεγάρων

/ Βίοι Αγίων

Ιστορικό της Ανευρέσεως των Ιερών Λειψάνων και Θαύματα των Αγίων Έξι Μαρτύρων (Δωροθέου, Σαράντη, Σεραφείμ, Ιακώβου, Βασιλείου και Δημητρίου) των εν Μεγάροις Αθλησάντων, των οποίων η μνήμη τελείται την 16η Αυγούστου.

Η εύρεση λοιπόν,των ιερών λειψάνων των Αγίων Έξι Μαρτύρων έγινε, με τον εξής θαυμαστό τρόπο:

Το έτος 1798 εμφανίσθηκαν, σε όραμα σε ένα παιδί ηλικίας τότε εννέα χρονών, πού ονομαζόταν Πανούσης (στο τοπικό λεξιλόγιο των Μεγαριτών), τρεις άνδρες, σαν έφιπποι στρατιώτες, λέγοντας σ' αυτό, ότι πρέπει να βγάλουν από την γη τα λείψανα τους, χωρίς όμως να γνωστοποιήσουν τα ονόματά τους.
Το παιδί αυτό μετά από λίγες μέρες ανέφερε το δράμα του στον παππού του, ονόματι Σιδέρη, ό οποίος ήταν άνθρωπος αγροίκος και άπιστος και ο οποίος έδειρε το παιδί, γιατί νόμισε ότι έπλασε μόνο του την ιστορία για την εύρεση των Αγίων.

Image result for ÎµÎ¾Î¹ Î¼Î±ÏÏÏÏÎµÏ ÏÏÎ½ Î¼ÎµÎ³Î±ÏÏÎ½

Image not found or type unknown
Οι Άγιοι όμως δεν έπαυσαν να παρουσιάζονται συνέχεια στο όνειρο του παιδιού, και να του δείχνουν τον τόπο της ταφής των, ζητώντας την εξαγωγή από την γη των ιερών τους λειψάνων. Κάθε φορά πού ο παππούς του παιδιού άκουγε κάτι τέτοιο, οργιζόταν όλο και περισσότερο, πολλαπλασιάζοντας τις τιμωρίες. Ό άνθρωπος αυτός αφού τιμωρήθηκε από τη Θεία Δικαιοσύνη με διάφορες τιμωρίες, τελικά πέθανε αμετανόητος.

Μετά ένα χρόνο αρχίζουν και πάλι να εμφανίζονται οι άγιοι Μάρτυρες στο παιδί, λέγοντας τα ίδια, δηλαδή ότι πρέπει να βγάλουν τα λείψανα τους από τη γη. Με αφορμή τις νέες αποκαλύψεις πήρε θάρρος το παιδί και ανακοίνωσε στον πατέρα του Ιωάννη τα καθέκαστα, ό οποίος με πολύ προθυμία δέχτηκε να αναλάβει το έργο.
Επειδή όμως φοβόντουσαν τους Τούρκους κατακτητές, έσκαβαν μόνο τη νύχτα στον τόπο πού είχε υποδειχθεί, και σε βάθος περίπου τεσσάρων μέτρων βρήκαν την επομένη της Κοιμήσεως της Θεοτόκου (16 Αυγούστου) τα ιερά λείψανα των Αγίων, τα όποια ευωδίαζαν υπερκόσμια ευωδία. Με τα άγια αυτά λείψανα άρχισαν να γίνονται πάμπολλα θαύματα όχι μόνο σε ανθρώπους αλλά και σε κτήνη και σε αμπελώνες.

Επειδή όμως αγνοούσαν οι Μεγαρείς τα ονόματα των Αγίων, άρχισαν να κάνουν νηστείες, αγρυπνίες και προσευχές και ό Θεός δεν άργησε να αποκάλυψη τα ονόματα τους. Ήσαν οί άγιοι Μάρτυρες Σεραφείμ, Δωρόθεος και Ιάκωβος.
Μετά από ένα χρόνο περίπου εμφανίσθηκαν στο ίδιο παιδί, πού ήταν και ό φύλακας των ανευρεθέντων αγίων λειψάνων, και άλλοι δύο άγιοι Μάρτυρες Δημήτριος και Βασίλειος ονόματι, οί οποίοι έδειξαν τον τάφο τους, πού βρίσκεται σε μικρή απόσταση λίγων μέτρων προς βορρά των πρώτων. Αφού βοήθησαν αρκετοί

ευσεβείς χριστιανοί έβγαλαν με πολλή ευλάβεια και των δύο αυτών Αγίων τα ιερά λείψανα. Κατά την ώρα εκείνη βοή έβγαινε από τον τάφο, ενώ το πλήθος με πολλή ευλάβεια και φόβο παρακολουθούσε τα γεγονότα. Μετά τον ασπασμό των αγίων αυτών λειψάνων, τα ένωσαν μαζί με των αγίων Μαρτύρων Σεραφείμ, Δωροθέου και Ιακώβου.

Image result for ÎμÎ¾Î¹ Î¼Î±ÏÏÏÏÎµÏ ÏÏÎ½ Î¼ÎµÎ³Î±ÏÏÎ½

Image not found or type unknown

Μετά από είκοσι περίπου χρόνια υποδείχθηκε στον ίδιο νέο,20 χρονών περίπου, από τον άγιο Μάρτυρα Σαράντη ή ανεύρεση και των δικών του λειψάνων, τα όποια βρίσκονταν μέσα σε χείμαρρο θαμμένα, σε αγροτική περιοχή βορείως της πόλεως των Μεγάρων. Ό Πανούσης, πήρε μαζί του τον ιερέα Ιωάννη Μουστάκα, οί οποίοι αφού ήρθαν στον ορισμένο τόπο, είδαν ότι υπήρχαν θάμνοι ανέπαφοι και μεγάλη πέτρα, κάτω από την οποία υπήρχαν δύο τεράστια φίδια, γι' αυτό και ήταν αδύνατο να σκάψουν. Αφού γονάτισαν και προσευχήθηκαν, με τη χάρι του Θεού εξαφανίσθηκαν τα φίδια, και φωτεινή λάμψη βγήκε από τους θάμνους, κάτω από τους οποίους υπήρχαν τα ιερά λείψανα. Αφού τα μάζεψαν με ευλάβεια και κατάνυξη, τα έφεραν στα Μέγαρα και τα τοποθέτησαν μαζί με τα λείψανα των άλλων πέντε Μαρτύρων. Στο μέρος αυτό πού βρέθηκαν τα ιερά λείψανα του αγίου Σαράντη, κτίσθηκε αργότερα μικρό ξωκλήσι, που αν και βρίσκεται στην κοίτη του χειμάρρου, διατηρείται χωρίς βλάβη, μέχρι σήμερα.

Image result for ÎμÎ¾Î¹ Î¼Î±ÏÏÏÏÎµÏ ÏÏÎ½ Î¼ÎµÎ³Î±ÏÏÎ½

Image not found or type unknown

Ό Παΐσιος όταν έφτασε σε ηλικία σαράντα περίπου χρονών αν και δεν είχε πάει σχολείο, με τον φωτισμό του Θεού έμαθε τα απαραίτητα γράμματα και χειροτονήθηκε ιερεύς το έτος 1828, προκόπτοντας πάντοτε με την ευλογία του Θεού και την βοήθεια των αγίων Μαρτύρων.
Μετά το θάνατο του ιερέα Παϊσίου το έτος 1848, πολλοί ευσεβείς Μεγαρείς, οι οποίοι πολλές φορές είχαν ευεργετηθεί από τους Αγίους, θεωρούσαν απρεπές να βρίσκονται τα αγία λείψανα στο ερειπωμένο σπιτάκι, πού είχε κτισθεί από τον Παΐσιο στον τόπο πού βρέθηκαν οι Άγιοι. Άρχισαν λοιπόν ενέργειες να κτισθεί ιερός Ναός, στον τόπο πού υπήρχαν οι τάφοι των Άγιων, προς τιμήν και μνήμη τους. Ό θεμέλιος λίθος ετέθη το έτος 1889, και με κοινή δαπάνη και βοήθεια όλων των Μεγαρέων κτίσθηκε το ωραίο Παρεκκλήσιο των αγίων Μαρτύρων, ακριβώς στον τόπο πού βρίσκονται και οι τάφοι τους, οπού προστρέχουν με ευλάβεια οί ευσεβείς Μεγαρείς όλο το χρόνο, για να προσευχηθούν και να ζητήσουν τη βοήθεια

των Αγίων, και ιδιαίτερα τη μέρα της μνήμης τους, όταν με κάθε μεγαλοπρέπεια λιτανεύονται τα ιερά λείψανα τους.

Πλήθος θαυμάτων έχουν γίνει και συνεχίζουν να γίνονται σ' εκείνους που με καθαρή καρδιά και ακλόνητη πίστη ζητούν την προστασία τους. Από αυτά σημειώνουμε μερικά, προς δόξα του εν Τριάδι Θεού και τιμή των θαυματουργών Μαρτύρων Του.
1) Μετά πέντε μήνες από την εμφάνιση των Αγίων, είχε ήδη διαδοθεί ή φήμη τους ως θαυματουργών. Όταν το έμαθε κάποιος ονόματι Αναστάσιος από το χωριό Κακόσι της Θήβας ο οποίος έπασχε από ακάθαρτα πνεύματα. Αφού ήρθε με τη βοήθεια των γονέων του και προσευχόταν επί εννέα μέρες στον τάφο των Αγίων θεραπεύθηκε, και γύρισε υγιής στο σπίτι του δοξάζοντας το Θεό. Μετά απ' αυτά έγινε Μοναχός και αφιέρωσε τον εαυτό του στη Μονή της Μακαριωτίσσης κοντά στην Δόμβραινα.
2) Από τις Σπέτσες κάποιος αόμματος ονόματι Ιωάννης Μανδρόζος, αφού ήρθε με μεγάλη προθυμία και ευλάβεια στον τάφο των Αγίων και αφού προσευχήθηκε με πολλά δάκρυα ζητώντας να δει το φως της ημέρας, θεραπεύθηκε με τη χάρη των Αγίων, τελείως. Ευγνωμονώντας το Θεό για το θαύμα αυτό, έγινε μοναχός και αφιέρωσε τον εαυτό του στο Άγιο Όρος.
3) Ή Παγώνα σύζυγος Αθανασίου Οικονομοπούλου, από το Μαζί των Μεγάρων, θεραπεύθηκε από το δαιμόνιο που έπασχε, αφού με νηστεία και προσευχή παρακαλούσε τους αγίους Μάρτυρες.
4) Όταν κατά το έτος 1828, καταδιωγμένοι οί Μεγαρίτες από την επιδρομή των Τούρκων, οχυρώθηκαν στον λεγόμενο «τοίχο» πού σώζεται μέχρι σήμερα, έπεσε μεγάλη επιδημική αρρώστια και είχαν αρρωστήσει περισσότερα από εκατόν ογδόντα άτομα. Όταν όμως γινόταν για τον καθένα αγιασμός με την παρουσία των αγίων λειψάνων ερχόταν θαυμαστή θεραπεία.

Σημαντικό είναι και το εξής γεγονός πού συνέβαινε την ίδια εποχή.
Οι αποκλεισμένοι Μεγαρίτες στον «τοίχο», που μάχοντο κατά των Τούρκων είχαν μόνο σαράντα δύο μαχητές. Την ώρα όμως του πολέμου γινόντουσαν σαράντα οκτώ, γιατί μεταξύ τους βρίσκονταν και έξι ακόμα πολεμιστές άγνωστοι, οι οποίοι ενίσχυαν τους συμπολεμιστές τους, λέγοντας τους να έχουν θάρρος και βεβαιώνοντας τους ότι δεν πρόκειται να νικηθούν. Και πράγματι ποτέ δεν νικήθηκαν οι Μεγαρίτες από τους χιλιάδες Οθωμανούς Τούρκους. Μετά το τέλος κάθε μάχης οι μαχητές ήσαν πάλι σαράντα δύο, και δεν μπορούσαν να καταλάβουν ποιοι ήσαν και από που είχαν έρθει οί άλλοι έξι συμπολεμιστές τους.
Αυτό το παράξενο θαύμα γινόταν σ' όλες τις μάχες πού έκαναν οί Μεγαρίτες με τους Τούρκους. Ή απορία τους λύθηκε όταν μετά την τελευταία μάχη οι εχθροί υποχώρησαν νικημένοι και οι άγιοι Μάρτυρες φανέρωσαν τη δύναμη τους,

μετατραπέντες από πεζούς σε εφίππους στρατιώτες, φανερώνοντας ταυτόχρονα στους συμπολεμιστές τους τον τόπο στον όποιο βρίσκονταν και στον όποιο μπορούσαν να ζητούν τη βοήθεια τους. Ό τόπος αυτός είναι ό τόπος στον οποίο βρέθηκαν τα άγια λείψανα τους.

5) Διπλό θαύμα περιγράφεται ότι συνέβη στις μέρες του εκδότη της παλιάς ακολουθίας, Αθανασίου Ί. Παπασιδέρη: Στις 2 Ιουλίου 1881 έμεινε άφωνος από αρρώστια ό εργαζόμενος στους αγίους Θεοδώρους της Θήβας, Μεγαρίτης Αθανάσιος Δέσκος και τον έφεραν σε κακή κατάσταση στα Μέγαρα. Αρχικά τον πήγαν στον Άγιο Ιερόθεο προκειμένου να θεραπευθεί. Μη μπορώντας όμως να παραμείνει άλλο ή γριά σύζυγος του, μετά από πέντε μέρες επανήλθαν στα Μέγαρα και κατέφυγαν στη προστασία των αγίων Μαρτύρων, στο μικρό σπιτάκι πού φυλάσσονταν τα άγια λείψανα, διανυκτερεύοντας και προσευχόμενοι επί τέσσερις μέρες. Την τελευταία, πού ήταν ή 26η προς την 27η Ιουλίου, κατά τα μεσάνυχτα άκουσαν θόρυβο ιππέων, οι οποίοι αφού σε λίγο μπήκαν μέσα, άφησαν κατάπληκτο τον άρρωστο.

Από τους ιππείς αυτός πού μπήκε πρώτος ακούστηκε να λέει «Δωρόθεε, άνθρωποι εδώ». Αμέσως κατεβαίνει ένας από τους ιππείς, και πιάνει, τον μέχρι της στιγμής άφωνο, από τη μασχάλη και αφού τον τίναξε του είπε: «Να μην πάψης να πιστεύεις στο Χριστό», ενώ ταυτόχρονα ακούσθηκε άλλη φωνή να λέει: «Δωρόθεε φόνος γίνεται». Και αμέσως ακούστηκε θόρυβος από την γρήγορη έξοδο των ιππέων από το σπιτάκι. Την στιγμή αυτή αρχίζει να μιλά ό άρρωστος στη σύζυγο του, ή οποία ήταν γεμάτη τρόμο, και από τον φοβερό θόρυβο της εξόδου των ιππέων, και από την απροσδόκητη ομιλία του συζύγου της. Όταν συνήλθε γονάτισαν και προσευχήθηκαν και δόξασαν το Θεό και τους Άγιους, για το θαύμα, και έφυγαν για το σπίτι τους. Όταν έφτασαν, πρώτος ό θεραπευμένος χαιρέτησε τα παιδιά του λέγοντας τους «Καλημέρα», τα όποια και δοκίμασαν πολλή μεγάλη χαρά, ακούγοντας τον πατέρα τους να μιλά. Τους είπε ακόμα ότι εκείνη τη νύχτα έγινε φόνος, άγνωστο όμως ποιος και πού. Σ αυτό το τελευταίο δίσταζαν να πιστέψουν ή σύζυγος του και τα παιδιά του, νομίζοντας ότι παραλογίζεται. Πράγματι όμως το πρωί της 27 ης Ιουλίου φονεύθηκε ό Γεώργιος Ί. Μαργέτης.